

gode nok forudsætninger fra folkeskolen, og derfor bør vi jo også sætte ind med, hvad vi ved, der virker i folkeskolen. Der er taget rigtig mange initiativer i folkeskolen, også her i den seneste periode, altså efter 2001, og Det Radikale Venstre er ikke med i en lang række af dem. Det anerkender jeg. Men ikke desto mindre er der ikke brugt ret meget af den viden, der faktisk findes om, hvad der virker i folkeskolen.

Mit håb er i virkeligheden, at vi alle sammen efter den her forespørgsel kunne tale lidt mere nuanceret om tingene, og at vi alle sammen kunne mødes med den opgave foran os i stigende omfang at bruge den viden, vi har, eller man har internationalt, om, hvad der virker, når man skal igennem uddannelsessystemet. Om det så er fra førskolealderen og til universitetsniveau, mener jeg, at rigtig, rigtig meget ville være nået, hvis vi kunne slutte der. Det er i hvert fald det håb, jeg har i forbindelse med forespørgslen.

Så skal jeg bare, for at ministeren ikke skal være alt for bedrøvet over den manglende ildhu fra oppositionspartiernes side, sige, at vi jo har fremsat et forslag til vedtagelse, som faktisk indeholder en hel del af de ting, som både Socialdemokratiets ordfører og Det Radikale Venstres ordfører, nemlig mig selv, har efterlyst igennem de senere år. Hvis nu det er, at det næste år går galt med søgningen til uddannelserne, hvis den bliver ved med at falde – hvilket jeg vil sige nærmer sig en katastrofe, hvis det bliver tilfældet, og så ville det i hvert fald være svært at forklare – så ministeren kunne overveje, om man måske skulle sige, at man nedsatte en uafhængig ungdomsuddannelseskommision, der kulegravede det hele og inddrog alle de erfaringer og den viden og den forskning, man har både internationalt og nationalt omkring uddannelser, og så prøvede at komme med et bud. Det kunne være til overvejelse.

Kl. 20:48

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Tak til ordføreren. Vi fortsætter i ordførerrækken, og den næste ordfører er hr. Carsten Hansen.

Kl. 20:48

(Ordfører)

Carsten Hansen (S):

Se, det, der får mig til at tage en anden runde – det er ikke noget, jeg normalt gør – er, at ministeren skosede os for ikke at have nogen forslag. Og nu nævnte vores ordfører for forespørgerne, at vi i virkeligheden nu har fremsat et forslag til vedtagelse med ikke mindre end 11 forslag. Jeg

synes, det er lidt stærkt af ministeren at stå her oppe og sige, at vi ingen forslag har.

Vi har sagt, at vi gerne vil have, at nedskæringerne på ungdomsuddannelserne stoppes. Vi mener også, at der i virkeligheden bør være en fornuftig basisøkonomi i alle uddannelser, og at det ikke skal udhules af alle mulige tiltag, hvor hr. Lars Løkke Rasmussen kommer som en tyv om natten og underløber de fælles målsætninger, vi har, ved på det ene område at give 300 mio. kr. og så opkræve 304 mio. kr. i administrative besparelser, der ikke kan indhentes.

Undervejs i en af forhandlingerne om politireformen bad jeg faktisk finansministeren om at give en garanti for, at de besparelser, som man ville anviser, var til stede, for så ville vi være med – nej, undskyld, det var fængselsreformen, undskyld.

Det var en meget god reform, som vi indholdsmæssigt var enige i, men vi sagde nej til at finansiere den med de der administrative fællesskaber og andre ting, for ministeren ville nemlig ikke give mig den garanti. Derfor sagde jeg på min gruppes vegne nej tak til et større forlig om fængslerne. For det var jo lidt underligt, at man skulle tage fra de svageste på erhvervsskolerne, produktionsskolerne, for at give til dem, der sad i spjældet. Var det ikke bedre at give dem en uddannelse, inden de røg i spjældet?

Derfor er vi så i den situation, at vi på en lang række områder ser, at pengene så forsvinder til alt muligt andet. Og så spørger jeg mig selv: Anerkender man målsætningerne, og vil man reelt gøre det?

Nu har vi fået bekræftet i dag, at regeringen sad på hænderne – ministeren måtte nødtvungen anerkende, at det var, fordi vi pressede på, at der kom 143 mio. kr. mere.

Men må jeg så ikke sige, at det tilbage i 1990 var 24 pct. af en ungdomsårgang, der ikke fik en ungdomsuddannelse. Vi gik i gang med regeringen Nyrup Rasmussen/Marianne Jelved, og vi fik faktisk ændret det, for vi nåede ned på 17 pct., der ikke fik en ungdomsuddannelse. Og jeg kan huske, hvor svært det var, da vi nåede ned omkring 20 pct. – det var håndholdt indsats, det var brobygning, det var ekstra taxameter, det var alt muligt.

Jeg tror, som det er blevet sagt af flere heroppe fra i dag, at der ikke er nogen trylleformular, men der er en håndholdt indsats, der er en reel vilje til investering i det her område, som er helt afgørende. Jeg brugte eksemplet med produktionsskolerne, og jeg tror, at vi alle anerkender